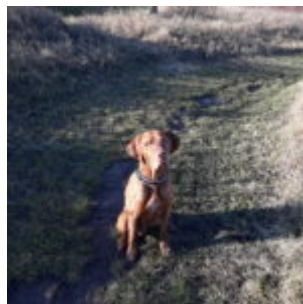

To bylo v neděli po svátcích. Den před tím jsme se příjemně znavili v těch Brdech a protože Brtník šel v pindělí do prasé, dali jsme si jen tak couračku v polích.

S tím, že začátek trasy jsme šli každéj trošinku jinudy. Brtník s Taliprtkou šli ještě koupit lístky na autobus, páč jsme se rozhodli zpátky jet pěkně jako lenoši MHDěčkem. A tak, že to rovnou vezmou trošku zadem. A my si s Rumajzlíčkem vyrazili spolu. Šli jsme nejdřívějc dozadu na louku, ešivá tam nebude nějaký psí kamarád, ale fšící asi lenošili na gaučích. Tak jsme seběhli dole k rybníčkům, kde tentokrát nikdo nezdržoval průzkumem rákosí a mohli jsme rovnou přistoupit k prolezání toho stojanu u sámošky :D. Vždycky se tam hrne jak velká voda. Žádný kolo tam nestálo, tak si to užil ☐ ☐ . Pak jsme svižným tempem došli k Boromejkám, třikrát čutli balonek a šlo se dál. Bylo trošku přes noc přimrzlo, jen tak zlehýnka, aleeee..... napadlo mě, že bychom se mohli pustit spolu oraništěm.

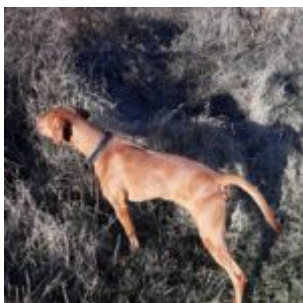
Ať si to uděláme takový zajímavější. No bylo to zajímavější, hlavně pro mě ☐ ☐ . Páč ona ta chůze v oraništi není úplně jednoduchá, že jo. Tak ale dalo se. Když si člověk vyhlídnul dobrou trasu, dalo se jít místy i po vrškách toho orání. Ale úplně rychlá chůze to teda nebyla, to je fakt. Došli jsme na konec a já nás nasměrovala do stařiny na cestičky, který si tam vyjezdili kolisti.

Co budeme dělat páncičko?

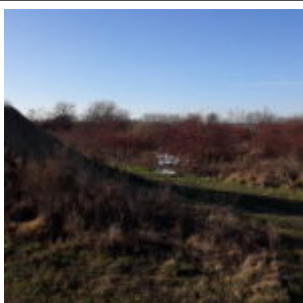
Oraništěm fpřed!

Rumíček si zavystavoval a...

...zaběhal si na haldách

Kolistům nestačí, že to ta zničili, ještě to musej zahumusit! Pak ať se mi někdo diví, že je nemám ráda.

Teď tam nikdo nebyl, tak se člověk nemusel bát, že mu skočej z nějaký haldy na hlavu. Akorát, když jsme došli na konec, koukám, že shora k nám schází Brtník s Tali. Tu nám poslal v ústrety. Musel ji teda nejdřív nasměrovat, páč nevím, zda nebyla schopná identifikovat, kam má vyrazit a nebooo, zda toho chtěla využít pro svou zábavu. Každopádně, když dorazila, tak mě málem porazila ☹. Vzala jsem si jí k sobě a po mostě přes dálnici jsme si spolu daly hezký pochodování u nohy.

Za mostem už se šlo normálně a kupodivu nebylo nutný nějak víc (no trochu jo ☹) přesvědčovat Taliprtku, že se jde spořádaně po cestě s náma ostatníma a nelítá se do stařiny. Protože se ale chovala hezky, umožnila jsem jí prozkoumávat si chroští na druhý straně tý cesty. Občas se dořítla s tím, že takyyy ceee ten balonek, jako má Rumíček. Ale

vždycky tak na chvíli, poté jí zavolalo čmuchání a zkoumání. A protože čmuchala a zkoumala disciplinovaně, přesvědčila jsem pánika, ať jí prostě JEN TAK SAKRA NECHÁ BEJT! ☐ , když se drží okolo nás. A cítíruje jí jen v případě, že neodržuje pravidla.

Když jsme došli k rybníčku, muselo dojít i na rákosovitou trávu, bez toho by to podle Rumíčka byla procházka úúúúplně na prt. ☐ . Zkusila jsem zase po stý zaujmout i Flekatici, ale ne, v tomhle žádněj smysl nenachází. Brala střapec trávy max. jako otravněj hmyz ☐ . Je to u ní s podivem, že jí nebaví honit tuhle kořist. Ale má to stejně i coursingem - tedy s naší domácí variantou. U rybníčka se oba pořádně napili a já o kousek dál, kdy cesta vede přímo mezi polema s nízkou řepkou,

zase zkusila nějaký to ohařský ovládání. Moc jsem tomu nedávala, protože jsem si doma zapomněla píšťalku na kterou je to učený, ale kupodivu to šlo moc hezky a Tali víc než dobře spolupracovala. Za kolejema jsme se potkali s frbulkou, která vůbec nechápala, že tak velkej pes a rychlej pes může existovat ☐ a děsně jí to rozhořčilo, když se s Tali potkala. ☐ ☐ Ohařiska pak zapadli na travnatej plácek opodál a tam se blblo s míčkama - dal se fotbálek. Tady má Brtnik neskutečnou výhodu, páč pochopitelně je v tom fotbálku asi tak o sto světelnějch let dál než já ☐ a jde mu výborně blafovat a obehrávat je. Což..... Taliprtku dohání ovšem k šílenství ☐ ☐ . Rumíček nešílí, Rumíček systematicky pracuje na tom, aby Brtnika o balonek obral ☐ .

Jak měla Tali víc než dobře naladino na poslouchání a držení se kolem nás, drželo jí to i nadále, takže se mi mohla moje dušička tetelit blahem při pohledu na pobíhajícího si ohaře, pěkně v naší blízkosti a zkoumajícího okraj pole. Nic víc - nic míň. Ale pro mě krása. O to víc krása, že tenhle úsek byl veleproklatej, opravdu veleproklatej. Byl, nebo možná i je (však víme, jak to s Tali je, že co platí dnes, už je zítra jinak) , ale pro tenhle den, pro tuhle procházku to bylo naprosto něco bombového. O to vyšperkovanější, že občas přiběhla vytlemeně sama od sebe. Oj, jaká to krása.

U dvou velkých špalků ležících u cesty jsem jim udělala malý hlavolam. Postupně jsem je na střídačku odložila, ukázala jim piškot a schovala ho do záhybu špalku. Hledání to bylo veliký □ . No a to už jsme byli skorem u hospůdky, tak šli oba hezky už spořádaně s námi, u rybníčku se zašli napít a v hospůdce samotný se pak hezky uložili pod stůl na našem oblíbeném místě vzadu u okna. Ohařiska tam pak měli z francouzského okna tydlevízi, páč svorně pozorovali kačeny na hladině. Rumíček si užíval obdivu paní od vedlejšího stolu a družil se o 106 □ . Paní majitelka pak přišla s hrstí piškůtů a tak měli i něco málo na zub (když pomlčím o části mého oběda □).

A já si po sto letech dala smažák □ . Protože v tuhle dobu mezivánoční toho mnoho nebylo, hospůdka jela na úspornej program. Ale! Hlavně že měli mojí meducínku □ . Vynikající teplou medovinu, která prohřeje dutiny jako nic jiného □ . No - a pak už se jen sedlo na autobus a dojelo pěkně pohodlně domů, kde jsme pěkně fšící popadali. Ohařiska na pelíšky a my na gauč. Tomu říkám Vánočky □